

Salutări din viitor

Nici nu am deschis bine ușa de la intrare că un blănos negru imens iese din sufragerie și se înființează drept în fața mea. Draga mea Cara! Pun ușor un genunchi pe mochetă și îmi ascund fața în blănița ei.

- Nu-i așa că-i minunată? mă întreabă soră-mea, Alina, ieșind și ea din sufragerie, cu o carte în mână, ca de obicei.

Și îmi aruncă imediat, din mers:

- Bine ai venit, bro, ne-a fost tuturor dor de tine.
- Și mie mi-a fost, spun, și o strâng tare în brațe, ca după o absență de șase luni.

Parcă a fost ieri când am găsit-o pe Cara. Într-o dimineată, spre sfârșitul pandemiei, ieșisem să alergăm, dar n-a fost să fie. Chiar la intrarea în parc, am auzit mai întâi un scâncet, după care, dintr-un tufiș, a venit spre noi o mogâldeată. Era închisă la culoare și murdară tare, dar neînchipuit de veselă. În două secunde, era în brațele soră-mii și o lingea pe față. Nu m-a mirat câtuși de puțin. Toate animăluțele „trăgeau” la Alina. Nu vreți să știți cum am salvat noi niște pui de arici acum cinci ani.

- De ce te uiți așa la mine, nu ziceai că îți dorești un câțel?

Alina se întorsese un pic spre mine, continuând să se joace cu creatura. La rândul ei, aceasta părea să aprecieze în mod deosebit atenția surorii mele.

E drept că îmi doream, dar urma să plec în curând în Spania pentru un semestru Erasmus la Universitatea din Salamanca. După aceea urma licența, aveam și planuri să încep un podcast despre pasiunea mea, noile tehnologii... Și fix în momentul acela mi-a venit în minte citatul lui John Lennon care zice că viața este ceea ce ți se întâmplă în timp ce tu faci tot felul de planuri.

Alina îmi flutură o mână în fața ochilor ca să mă scoată din reverie și să mă readucă în momentul prezent.

Suntem în 2023, tocmai m-am întors acasă după o experiență Erasmus extraordinară într-una dintre cele mai cu tradiție universități din Europa, încântat până peste poate și cu capul plin de planuri noi. În lipsa mea, sora mea cea mică a crescut și se pregătește să își urmeze visul de a lucra cu și pentru oameni și animale. De când s-a înființat la Cluj-Napoca un program universitar în care se studiază comportamentul și interacțiunea om-animal, numai despre asta vorbește.

Viitorul, care părea îndepărtat, începe chiar mâine. Până și un visător ca mine își dă seama.

Simt o mână pe umăr. E tata.

- Bună, voinice, bine ai revenit! Hai, du-ți bagajele în cameră și vino la bucătărie să facem de mâncare împreună. Să vedem dacă îți iese *paella* cu care te lauzi atâta.